

Sag ikke alene have vakt stort Røre blandt hele Befolkningen, men endogsaa have skabt, hvad man kan kalde Virvar hos Befolkningen, saa at sige over hele Landet. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, men holde mig til det, der ligger for.

Da den højtærede Forsvarsminister i Vinter sent paa Samlingen fremkom med de Forslag, der nu ere forelagte for anden Gang, tror jeg, at alle i det mindste herinde og navnlig alle af Venstre var klare over, at det virkede som en betydelig Overraskelse. Men det virkede ogsaa som en Overraskelse paa Venstre i hele Landet. Der var nemlig ingen, der kunde ane eller tro, at den nuværende Forsvarsminister, navnlig efter hans tidligere Udtalelser og hans tidligere Stilling til militære Spørgsmaal, vilde komme med et Forslag, som ikke alene ikke gik til venstre for Forsvarskommissionen, men til Højre, og ikke alene det, men til højre for Højres Forslag i Forsvarskommissionen. Der var sikkert ingen i Venstre eller i hele Landet, der havde anet, at den højtærede Forsvarsminister vilde komme med et saadant Forslag. Derfor maatte det virke som en betydelig Overraskelse ikke alene her, men over hele Landet. Nu skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa Indholdet af disse Forslag, men kun bemærke angaaende det rent økonomiske, at ingen, som har en lille Smule Forstaaelse af den Slags Forslag, kan være i Tvivl om, at de økonomiske Byrder, der her foreslaas, ikke ville slaa til. Nej, de ville blive langt, langt større; komme vi først ind paa den Vej, er det givet, at det første Skridt vil drage andre efter sig, og saa vil ingen være klar over, hvor det ender.

Jeg skal imidlertid blot sige, at det Forslag, der i sin Tid forelaa som Udtryk for Flertallet i Forsvarskommissionen, har jeg aldrig været begejstret for, jeg har altid nærmest været Modstander deraf, og som Følge deraf kan jeg heller ikke være med til det Forslag, der nu betegnes som det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen). Jeg kan det ikke af flere Grunde. Jeg vil her indskyde den supplerende Bemærkning, at det forekommer mig, at vi i Vinter, hvad der ikke har været heldigt, i alt for høj Grad have henledet Europas Opmærksomhed paa det lille Danmark. Jeg tror, det er meget uheldigt. Jeg tror, vi her i Danmark stod os bedst ved at leve et stille Liv, saa ubemærket som muligt, navnlig som militær Stat. Men vi have naaet det uheldige i

Vinter ved den militære Rummel, der har været her i Landet og her i Tinget, at vi i høj Grad have henledet Stormagternes Opmærksomhed paa, hvad der foregaar her i Danmark. Den, der opmærksomt vilde iagttage, hvad der foregaar i Europa, kunde jo heller ikke være blind for, at det var ligegyldigt, om vi vedtog Regeringens Forslag eller det, der betegnes som det ærede Medlem fra Ringkøbings, i begge Tilfælde vilde vi vække Uvillie hos de nordeuropæiske Stormagter, det var ganske tydeligt og klart. Jeg tror derfor ikke, det vilde være heldigt, om det Forslag, der nu ligger som et Resultat af det, som blev vedtaget ved anden Behandling, skulde blive til Lov i Danmark. Ogsaa det Forslag vilde kræve store, ja, sikkert større økonomiske Ofre end dem, der nu er Tale om. Men desuagtet tror jeg ikke, det vilde skabe Tryghed eller bringe Ro, heller ikke politisk Ro i Landet. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde, at dersom Sagen ikke blev løst nu, vilde det føre til bitter Strid mellem Partierne her i Danmark. Men jeg har den Tro, at lykkes det at gennemføre det Forslag, som blev vedtaget ved anden Behandling, vil den politiske Strid heller ikke dermed være til Ende. Nej, det er meget sandsynligt, at der saa vil rejse sig en endnu langt bitrere Strid om det Spørgsmaal, end vi nogen Sinde have haft, og det tror jeg vilde være i høj Grad uheldigt for vort Folk og Land. Sagen er jo den, at vi kunne ikke gennemføre saa store, vidtrækkende og kostbare Forsvarsforanstaltninger som dem, her er Tale om. Der skulde saa helst staa et enigt Folk, — men det kan jo ikke tænkes —, eller i det mindste et enigt Venstre, som har Tag i Befolkningen fra Bunden af, bag ved et saadant Forslag. Gør der ikke det, vil det kun føre til, at der skabes Strid, der maaske kan komme til at svie haardt til os, og det vilde være en tung Arv at efterlade den Slægt, der kommer efter os.

Der er navnlig to Hovedprincipper, som bevirke, at jeg ikke kan gaa med til noget af de to Forslag. Jeg kan ikke være med til at gøre København til en Fæstning, som Regeringen har foreslaaet. Jeg mener, det er ganske haabløst, for ikke at sige meningsløst, at tro, at vi i det bitte Lilleput-Land Danmark kunne befæste og hævde noget saa stort som København. Jo mere jeg har tænkt over og undersøgt den Sag, jo klarere er jeg kommen til det Resultat, at det er ganske haabløst og meningsløst at tro noget saadant. København